

Sygn. akt III AUa 305/20

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 marca 2020 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	sędzia Elżbieta Gawda
	sędzia Elżbieta Czaja sędzia (del.) Jacek Chaciński (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 27 marca 2020 r. w Lublinie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy M. H. (1)

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach

z dnia 23 stycznia 2020 r. sygn. akt IV U 477/19

oddala apelację.

Elżbieta Czaja Elżbieta Gawda Jacek Chaciński

III AUa 305/20

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 stycznia 2020 r. Sąd Okręgowy w Siedlcach zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. oraz decyzję z dnia (...)i ustalił wysokość emerytury M. H. (1) na dzień (...)na kwotę 1452,21 zł z możliwością wypłaty po dokonaniu waloryzacji od dnia 1 kwietnia 2019 r.

Sąd Okręgowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach i rozważaniach prawnych:

Ubezpieczona M. H. (1) urodziła się w dniu (...) Decyzją z 19 marca 2008 r. organ rentowy na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej przyznał ubezpieczonej emeryturę od 1 marca 2008 r. Kolejną decyzją z 2 kwietnia 2013 r. pozwany przyznał wnioskodawczyni od

(...) tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego emeryturę na podstawie art. 24 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość emerytury ubezpieczonej obliczona została wg zasad określonych w art. 25 i 26 ustawy emerytalnej, w tym zgodnie z ówczesną regulacją art. 25 ust.1b tej ustawy, na mocy której podstawę obliczenia emerytury pomniejszono o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranej przez ubezpieczoną emerytury przyznanej jej uprzednio na podstawie art. 46 cyt. ustawy. Wysokość świadczenia na dzień (...)ustalona została na kwotę 1143,49 zł.

W dniu 23 kwietnia 2019 r. wpłynął do organu rentowego wniosek ubezpieczonej o wznowienie postępowania i ponowne ustalenie wysokości emerytury w powszechnym wieku emerytalnym w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019r. sygnatura akt P 20/16.

Organ rentowy wznowił postępowanie a następnie zaskarżoną decyzją z 10 maja 2019 r. powołując się na upływ pięciu lat od doręczenia decyzji z 2 kwietnia 2013 r. na podstawie art. 151 § 2 w zw. z art. 146 § 1 kpa odmówił ubezpieczonej uchylenia decyzji z 2 kwietnia 2013r. i stwierdził jej wydanie z naruszeniem prawa.

W oparciu o poczynione ustalenia Sąd Okręgowy uwzględnił odwołanie i zważył, że prawidłowa wysokość emerytury należnej wnioskodawczyni stanowi kwotę 1.452,21 zł.

Sąd Okręgowy wskazał, że w chwili nabycia przez ubezpieczoną prawa do emerytury w powszechnym wieku emerytalnym (w dniu (...)) obowiązywał przepis art. 25 ust.1b cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, nakazujący pomniejszenie - w przypadku osób, które uprzednio pobierały emeryturę przyznaną na podstawie art.46 tejże ustawy - podstawy obliczenia emerytury, o której mowa w art.24, o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Organ rentowy zastosował wówczas powyższy przepis, co skutkowało ustaleniem wysokości emerytury ubezpieczonej w niższej kwocie.

W dniu 6 marca 2019r. zapadł wyrok Trybunał Konstytucyjnego, w którym Trybunał stwierdził, że art. 25 ust. 1b cyt. ustawy w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017r. w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych w (...) roku kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

W oparciu o powyższy wyrok, ubezpieczona wystąpiła do organu rentowego z wnioskiem o wznowienie postępowania i ponowne ustalenie wysokości jej emerytury w powszechnym wieku emerytalnym z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej.

W ocenie Sądu Okręgowego zaskarżona decyzja organu rentowego z 30 kwietnia 2019 r. jest nieprawidłowa. Organ rentowy odmawiając uchylenia decyzji z 8 lipca 2013 r. w części dotyczącej ustalenia wysokości emerytury ubezpieczonej – gdyż to jest istotą sporu w sprawie - powołał się na regulację art. 146 § 1 kpa, zgodnie z którą uchylenie decyzji z przyczyny określonej w art. 145a kpa nie może nastąpić, jeżeli od dnia doręczenia decyzji upłynęło pięć lat. Sąd Okręgowy zauważył, że organ rentowy nie wskazał w jaki sposób ustalił, że od doręczenia ubezpieczonej decyzji z 2 kwietnia 2013 r. upłynęło pięć lat. Analiza akt emerytalnych ubezpieczonej pokazuje, że decyzja z 2 kwietnia 2013 r. została przekazana do wysłania do ubezpieczonej w dniu 4 kwietnia 2013 r. Brak jest natomiast zwrotnego potwierdzenia odbioru przedmiotowej decyzji, które pozwoliłby ustalić datę doręczenia jej adresatce, co powoduje, że nieudowodnione jest twierdzenie organu rentowego, iż od doręczenia ubezpieczonej decyzji z 2 kwietnia 2013 r. upłynęło pięć lat. Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z art. 71a ust.1 ustawy z 13 października 1998r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2019r., poz.300) Zakład Ubezpieczeń Społecznych może przysyłać pisma i decyzje listem zwykłym, ale w myśl ust. 2 tego przepisu w razie sporu ciężar doręczenia pisma lub decyzji (i co za tym idzie również daty doręczenia) spoczywa na Zakładzie. Dodatkowo Sąd Okręgowy wskazał, że granica pięciu lat - przewidziana w art. 146 § 1 kpa - od doręczenia decyzji, której dotyczy skarga o wznowienie postępowania oparta na orzeczeniu Trybunału Konstytucyjnego, po przekroczeniu której to granicy czasowej nie jest

możliwe uchylenie (zmiana) niekorzystnego rozstrzygnięcia, jest dwa razy krótsza od przewidzianej w art. 408 k.p.c., który przewiduje, że nie można żądać wznowienia postępowania (poza określonym w tym przepisie przypadkiem), jeżeli od dnia uprawomocnienia się wyroku upłynęło dziesięć lat. Tak różne regulacje w zakresie granicy czasowej, do której możliwa jest zmiana niekorzystnego rozstrzygnięcia opartego na niekonstytucyjnym przepisie, w sposób niekorzystny kształtuje sytuację ubezpieczonych (kobiet urodzonych w (...)r.), które po ustaleniu prawa do emerytury na podstawie art. 24 cyt. ustawy, nie kwestionowały na drodze sądowej ustalonej wysokości emerytury, w porównaniu do tych ubezpieczonych – kobiet urodzonych w (...) roku, które odwoływały się w przeszłości od decyzji o przyznaniu emerytury w części dotyczącej wysokości świadczenia i w stosunku do których zapadły wyroki sądowe oddalające ich odwołania (z uwagi na ówczesny stan prawny).

Sąd Okręgowy zważył, że od chwili wpływu do sądu ubezpieczeń społecznych odwołania od decyzji organu rentowego, sprawa ma charakter sprawy cywilnej. Sąd ubezpieczeń społecznych zobowiązany jest do stosowania przepisów prawa materialnego z zakresu ubezpieczeń społecznych. Dlatego wniosek ubezpieczonej o wznowienie postępowania i ponowne ustalenie wysokości emerytury w powszechnym wieku emerytalnym winien być oceniony na podstawie art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Zgodnie z treścią tego przepisu w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

W ocenie Sądu Okręgowego, wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 6 marca 2019 r. stwierdzający niezgodność z Konstytucją RP uregulowania ustawy emerytalnej, na podstawie którego ustalono wysokość emerytury ubezpieczonej, może być uznany za nową okoliczność ujawnioną po wydaniu decyzji o przyznaniu emerytury z 2 kwietnia 2013 r. ale istniejącą przed wydaniem tej decyzji, gdyż niesporne jest, że zakwestionowany przez Trybunał przepis ustawy emerytalnej był niezgodny z Konstytucją od chwili jego uchwalenia. Z kolei w ust. 1 pkt 6 powyższego przepisu przewidziano, że uchylenie lub zmiana decyzji i ponowne ustalenie wysokości świadczenia następuje, jeżeli nieprawidłowe obliczenie wysokości świadczenia nastąpiło na skutek błędu organu rentowego.

W ocenie Sądu Okręgowego błędne ustalenie wysokości świadczenia daje prawo stronie do ponownego ustalenia jego wysokości niezależnie od przyczyny takiego nieprawidłowego (błędnego) obliczenia.

Mając na uwadze powyższe okoliczności na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy zmienił zaskarżoną decyzję z 10 maja 2019 r. i poprzedzającą ją decyzję z 2 kwietnia 2013 r. i ustalił wysokość emerytury ubezpieczonej na dzień(...) z możliwością wypłaty po dokonaniu waloryzacji od dnia 1 kwietnia 2019r., tj. od miesiąca, w którym ubezpieczona złożyła wniosek o wznowienie postępowania.

Sąd Okręgowy wskazał nadto, że dokonał zmiany decyzji w zakresie wysokości świadczenia - z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu - na datę jego przyznania. Rozstrzygnięcie takie jest zdeterminowane zakresem wniosku ubezpieczonej o wznowienie postępowania poprzez ustalenie na nowo wysokości świadczenia emerytalnego i zakresem zaskarżonej decyzji.

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany organ rentowy zaskarżając wyrok w całości i zarzucając:

1) naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez nieuzasadnione przyjęcie, że nie jest udowodnione twierdzenie pozwanego, że od daty doręczenia decyzji przyznającej emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym upłynęło 5 lat, podczas gdy faktu tego skarżąca nie kwestionowała;

2) naruszenie art. 71a ust. 1 i ust. 2 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz przepisów wykonawczych, wskazanych w apelacji poprzez ich niezastosowanie i nieustalenie daty doręczenia decyzji liczonej jako 5 dni od daty wysłania;

3) naruszenie art. 66 ust. 4 cyt. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych w zw. z art. 145a § 1 i § 2 k.p.a. w zw. z art. 146 § 1 k.p.a. poprzez błędną wykładnię i przyjęcie, że ustawowy 5-letni termin do uchylecia decyzji w ramach wznowienia postępowania nie ma zastosowania, gdyż niekorzystnie kształtuje sytuację ubezpieczonych (kobiet urodzonych w (...) roku) w stosunku do tych, które po ustaleniu prawa do emerytury w wieku powszechnym odwołały się do sądu i mają 2 razy dłuższy termin na uchylecie niekorzystnego rozstrzygnięcia;

4) naruszenie art. 114 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu poprzez jego zastosowanie i przyjęcie jako podstawy prawnej do zmiany wysokości emerytury.

Wskazując na powyższe zarzuty pozwany wnosil o zmianę zaskarzonego wyroku i oddalenie odwołania.

W uzasadnieniu apelacji pozwany wskazał m.in., że zaskarżona decyzja została wydana po złożeniu przez wnioskodawczynię skargi o wznowienie postępowania i z uwagi na treść art. 146 § 1 k.p.a. uchylecie decyzji nie było możliwe. Termin 5 lat wskazany w cyt. przepisie upłynął w dniu 13 lipca 2018 r. czyli przed złożeniem przez skarżącą wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja organu rentowego nie zasługuje na uwzględnienie. Sąd Apelacyjny akceptuje niesporne ustalenia faktyczne, dokonane przez Sąd Okręgowy, zatem nie zachodzi konieczność ich powtarzania (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 października 1998 r. II CKN 923/97, OSNC 1999/3/60).

Trafny jest zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Sąd Okręgowy nie dysponował materiałem dowodowym pozwalającym na ustalenie, że decyzja przyznająca wnioskodawczyni prawo do emerytury w wieku powszechnym została jej doręczona w takim terminie, który pozwalał następnie na wznowienie postępowania przed organem rentowym. Wnioskodawczyni nie kwestionowała bowiem faktu doręczenia jej decyzji z dnia 2 kwietnia 2013 r. ani też upływu 5-letniego okresu pomiędzy doręczeniem decyzji a złożeniem wniosku o wznowienie postępowania. Naruszenie prawa procesowego wskazanego w apelacji pozostaje jednak bez wpływu na treść zaskarzonego rozstrzygnięcia.

Sporna pozostaje ocena stanu prawnego stanowiącego podstawę rozstrzygnięcia.

Z dokumentacji zawartej w aktach rentowych wynika, że w dniu 23 kwietnia 2019 r. wnioskodawczyni złożyła wniosek o przeliczenie emerytury zgodnie z orzeczeniem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. Również w odwołaniu skarżąca odnosiła się do treści tegoż wyroku.

Rozpoznając wniosek pozwany wznowił postępowanie ale decyzją z dnia 10 maja 2019 r. odmówił uchylecia decyzji z dnia 2 kwietnia 2013 r., przyznającej emeryturę w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, wywodząc, że od doręczenia tej decyzji upłynęło ponad 5 lat. W tej sytuacji uchylecie decyzji nie jest możliwe z uwagi na treść art. 146 § 1 k.p.a.

Słusznie Sąd Okręgowy podnosi, że istota sporu w niniejszej sprawie sprowadza się do ponownego obliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni. Intencją wnioskodawczyni było bowiem uzyskanie nowej wysokości emerytury po prawidłowym zastosowaniu obowiązujących przepisów prawa, z uwzględnieniem treści wyroku Trybunału. We wniosku o wznowienie postępowania skarżąca wyraźnie wskazała, że wnosi o wydanie nowej decyzji

i obliczenie emerytury bez zastosowania niekonstytucyjnego przepisu. Stanowisko to podtrzymała w odwołaniu od zaskarżonej decyzji. Odmawiając wznowienia postępowania pozwany odmówił jednocześnie ponownego obliczenia emerytury. Sąd Okręgowy był zatem w pełni uprawniony do rozstrzygnięcia o żądaniu skarżącej, przy czym winien mieć na uwadze wyłącznie rozstrzygnięcie Trybunału, bo tego dotyczył wniosek ubezpieczonej.

Wskazać należy, że skarga o wznowienie postępowania nie jest w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych jedyną możliwością ubiegania się o ponowne obliczenie emerytury. Swoistym wznowieniem postępowania jest bowiem, nieograniczony czasowo, w przeciwieństwie do reguł wynikających z kodeksu postępowania administracyjnego, tryb postępowania przewidziany w art. 114 cyt. ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Przepis powyższy reguluje możliwość wzruszenia decyzji rentowych w sposób odrębny, szczególnie i co istotne korzystający z pierwszeństwa w stosunku do przepisów kodeksu postępowania cywilnego i kodeksu postępowania administracyjnego (por. Inetta Jędrasik-Jankowska Komentarz do art. 114 ustawy o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych stan prawny na 1 sierpnia 2019 r.). Tym samym wnioskodawczyni może skutecznie domagać się ponownego obliczenia emerytury, przyznanej w związku z osiągnięciem wieku powszechnego.

Podnieść nadto należy, że co do zasady art. 190 ust. 4 Konstytucji RP normuje możliwość wznowienia postępowania na zasadach i w trybie określonym w przepisach właściwych dla danego postępowania, jeżeli Trybunał Konstytucyjny orzekł

o niezgodności z Konstytucją, umową międzynarodową lub z ustawą aktu normatywnego, na podstawie którego zostało wydane prawomocne orzeczenie sądowe, ostateczna decyzja administracyjna lub rozstrzygnięcie w innych sprawach. Pojęcie "wznowienia postępowania", o którym mowa w cyt. przepisie, ma szerokie znaczenie, gdyż dotyczy przepisów „właściwych dla danego postępowania”, a zatem obejmuje wszelkie instrumenty proceduralne, których wykorzystanie umożliwi przywrócenie stanu konstytucyjności orzeczeń wydanych na podstawie aktu normatywnego, uznanego później orzeczeniem Trybunału za niezgodny z Konstytucją (por. postanowienie TK z dnia 14 kwietnia 2004 r., sygn. akt SK 32/01, OTK-A 2004/4/35). Obejmuje zatem wszelkie środki prawne, pozwalające na ponowne rozstrzygnięcie sprawy, według stanu prawnego obowiązującego już po wyeliminowaniu niekonstytucyjnych przepisów (por. wyroki TK: z 11 czerwca 2002 r., sygn. SK 5/02, publ. OTK ZU nr 4/A/2002, poz. 41; z 9 czerwca 2003 r., sygn. SK 12/03, publ. OTK ZU nr 6/A/2003, poz. 51; z 27 października 2004 r., sygn. SK 1/04, publ. OTK ZU nr 9/A/2004, poz. 96).

Takim środkiem prawnym jest swoiste wznowienie postępowania, przewidziane w treści art. 114 cyt. ustawy.

Zgodnie z treścią art. 114 ust. 1 cyt. ustawy w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli spełnione są przesłanki wymienione w cyt. przepisie. Jedną z tych przesłanek jest ujawnienie, po uprawomocnieniu decyzji, nowych okoliczności, istniejących przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na wysokość świadczenia – art. 114 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy.

W sprawie niniejszej decyzją z dnia 2 kwietnia 2013 r. organ rentowy przyznał wnioskodawczyni emeryturę od dnia(...), w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. Wysokość emerytury została obliczona z pomniejszeniem o sumę kwot pobranych emerytur, stosownie do treści art. 25 ust. 1b cyt. ustawy. Zgodnie z jego treścią jeżeli ubezpieczony pobrał emeryturę na podstawie m.in. przepisów art. 46, 50, 50a, 50e, podstawę obliczenia emerytury,

o której mowa w art. 24, ustaloną zgodnie z ust. 1, pomniejsza się o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur w wysokości przed odliczeniem zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych i składki na ubezpieczenie zdrowotne. Przepis powyższy jest jasny, nie budzi wątpliwości interpretacyjnych i został prawidłowo, w zgodzie z wykładnią gramatyczną, zastosowany przez organ rentowy.

Wyrugowanie tego przepisu z obrotu prawnego stało się możliwe dopiero na skutek wyroku wydanego przez Trybunał Konstytucyjny w dniu 6 marca 2019 r. (sygn. akt P 20/16). Wyrokiem tym Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 25 ust. 1b ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w brzmieniu obowiązującym do 30 września 2017 r., w zakresie, w jakim dotyczy urodzonych

w (...) kobiet, które przed 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 tej ustawy, jest niezgodny z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. W ocenie Trybunału ustawodawca, dokonując zmiany zasad ustalania wysokości emerytury powszechnej w stosunku do kobiet urodzonych w (...) roku, naruszył zasadę lojalności państwa względem obywateli. Gdyby ubezpieczone w momencie podejmowania decyzji o przejściu na emeryturę wiedziały jakie okażą się konsekwencje dla ustalania wysokości emerytury powszechnej, być może nie skorzystałyby z tego uprawnienia.

Przepis art. 25 ust. 1b cyt. ustawy naruszał ustawę zasadniczą już od dnia jego wejścia w życie (ex tunc), jednakże dopiero od opublikowania wyroku Trybunału powstał nowy stan prawny, pozwalający na ponowne ustalenie praw wnioskodawczyni do obliczenia emerytury z pominięciem niekonstytucyjnego przepisu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego pojęcie „nowych okoliczności” istniejących przed wydaniem decyzji organu rentowego a mających wpływ na ustalenie wysokości emerytury wnioskodawczyni, o jakich stanowi art. 114 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy, obejmuje okoliczności sprawy a zatem zarówno okoliczności faktyczne jak i prawne. W wyroku z dnia 26 lipca 2013 r. Sąd Najwyższy wyjaśnił znaczenie zawartego w art. 114 cyt. ustawy zwrotu "ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji", stanowiącego przesłankę ponownego ustalenia prawa do świadczenia emerytalnego (III UK 145/12 LEX nr 1408199). Sąd Najwyższy podkreślił, że kontekst przepisu art. 114 ust. 1 cyt. ustawy nie stwarza podstaw do ograniczenia znaczenia występującego nim zwrotu "okoliczności" wyłącznie do "okoliczności faktycznych". Dlatego nie można przypisywać pojęciu "okoliczności" wyłącznie wąskiego znaczenia. Pogląd ten Sąd Apelacyjny w całości podziela. Nową okolicznością w rozumieniu art. 114 ust. 1 pkt 1 cyt. ustawy będzie zatem nie tylko okoliczność faktyczna ale też prawna a zatem ogół wymagań formalnych i materialnoprawnych, związanych z ustaleniem prawa do świadczeń lub ich wysokości (por. wyrok Sądu Najwyższego z 18 stycznia 2004 r., II UK 228/03, OSNP 2004 Nr 19, poz. 341).

W sprawie niniejszej taką nową okolicznością prawną jest wyrugowanie z obrotu prawnego przepisu, który pozwalał na ustalenie podstawy obliczenia emerytury z pomniejszeniem o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur. Zasadnie zatem Sąd Okręgowy przyjął, że zachodzą podstawy do ponownego obliczenia wysokości emerytury wnioskodawczyni.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Apelacyjny oddalił apelację pozwanego jako bezzasadną w trybie art. 385 k.p.c.